

Teatru

În curînd — „Revizorul”

● DUPĂ întoarcerea din turnee pe care îl întreprinde în Olanda, Teatrul „Bulandra” va prezenta cea de-a șaptea premieră a actualului stagiuni. Este vorba de **Revizorul** de N. V. Gogol, în regia lui Liviu Ciuleș. Decorurile: Paul Bortnovschi, Costume: Miruna și Radu Boruzescu. Rolurile principale sînt interpretate de Virgil Ogișanu, Toma Caragiu, Octavian Cotescu, Mihai Pălădescu, Tamara Bucuceanu, Mariana Mihut, Victor Rebengiuc, Petre Gheorghiu.

Pe scena sălii „Studio” de la Grădina Icoanei continuă intens repetițiile cu **Don Juan** de Molière, în regia lui Valeriu Moisescu. Scenografia: Miruna și Radu Boruzescu. Rolul lui Don Juan va fi interpretat de Ion Caramitru, iar cel al lui Sganarelle de Ștefan Iordache.

Recent, a intrat în repetiție piesa **Anuaj** la

Mica Publicitate, de scriitoarea italiană Natalia Ginsburg. Protagonistii spectacolului sînt Gina Patrîchi, Irina Petrescu și Ion Besoiu. Regia aparține Sandei Manu, iar scenografia lui Dan Jilinau. De asemenea, un numeros grup de actori a început repetițiile cu piesa **Valentin și Valentina** de Mihail Roșchin. În rolurile titulare: Florian Pătrîchi și Mariana Mihut, Regia spectacolului este asigurată de Adrian Georgescu, iar decorul și costumele sînt semnate de Doris Jurgea.

În prima jumătate a lunii iunie va începe montarea spectacolului cu tragi-comedia **Jocul pistolei** de scriitorul maghiar Orkény István, Teatrul „Bulandra” l-a solicitat pe artistul popularul Kovács György pentru punerea în scenă a unor lucrări. Scenografia a viitorului spectacol este semnată de Liviu Ciuleș.

Reprezentății Kabuki la București

● CELEBRU prin semnificația sa, dar și prin influențele exercitate asupra anumitor orientări ale scenei europene moderne, teatrul japonez Kabuki va putea fi urmărit în București la 5 și 6 mai în sala Teatrului de Comedie. Este vorba despre reprezentații bucurăstene ale ansamblului condus de actorul regizor Akira Wakabayashi, director al Centrului japonez al teatrului dintr-un lung turneu european.

Spectacolul, intitulat **Ucigașul de feoioare, zăpada albă scaldată în sânge**, este o prelucrare în stil Kabuki a piesei „Sire Haleworn” de Michel de Ghelderode. Reprezentația se bucură de întreg arsenalul specific „stilului” antinatural, de la spânzura „noie” pe care și fac intrarea și ieșirea actorii în scenă,

pină la muzica Noh, care însoțește și comentează acțiunea plasată în secolul al XVII-lea. Această adaptare nu-și află justificările doar în strălucirea și complexitatea existenței teatrului flamandului și tradiția Kabuki (plasașea acțiunii în plin evoluție, cu dramaturgie specifică, o amănunțită descriere a limbajului plastic desprins din celebre modele estetice etc.), ci și — după afirmația lui Wakabayashi — datorită de a apropia Orientul cu Occidentul într-o unitate estetică. Spectacolul aduce la rampă un grup de artiști actori, cu o amplă experiență scenică, arti în reprezentații de factură europeană, cit și în cele de factură „clasică” japoneză.

Radu Rupea

„O simplă viață”

● SUB acest titlu, în nr. 4 al revistei „Teatru” văd lumina tipăriturii câteva „note” (cum le numește cu subtilă și inexplicabilă modestie autorul) de Emil Botca. Este vorba de fapt de un superb monolog, care depășește condiția unei profesii de credință, intrînd în zona turbulențelor și a unei opere de artă: „Poesia Teatrului, sinteză grandioasă edificată... (Ca zidiri morale mie gândul)... Toate marile cîntări din lume, și de cînd lumea, sînt teatru”. Sînt înscenări amarnice de frumoase, menite parcă anume să ne minuneze, să ne ulmească, să lase deschisă fereastra, sugerînd-ne **Frumusețea**. Din

același număr al revistei, de desprindem un articol de Geo Bogza, invitat de onoare și participant emoționant la sărbătorirea a doi ani de cînd liceul „George Bălăneșcu” din Capitală poartă acest lustru nume. Mai reținem din sumar articole de Florin Tornea, Aurel Baranga, D. L. Sucișanu, Ion Pascăli, Ioan Masșon, Horia Deleanu, un interviu cu Vasilia Tăslaman realizat de Alecu Popovici, o masă rotundă bazată pe ideea „Critică despre critică”, opiniile spectatorilor de teatru din Ploiești în cadrul rubricii „Păreața publicului”, cronici. Un număr compact, „gros”, interesant.

Turneu

● TIMP de zrel zile, săptămîna trecută, actorii Trupei Teatrului maghiar de stat din Sfîntu-Gheorghe au fost oaspeții Capitalei. Ei au prezentat, în cadrul unui turneu, trei spectacole cu piesele **Carubeul** în-

regia lui Toma Miklos, **Veselyny** de Veress Daniel, în regia lui Völgyesi Andras, și **Cine ești tu?** de Paul Everac în regia lui Constantin Codrescu.

De două ori Ion Fintesteanu

● DUPĂ **Take, Ianke și Cădir**, Ion Fintesteanu apare din nou în dublă ipostază de actor-regizor, de data aceasta pe scena Teatrului „Ion Vasilescu”, unde pregătește premiera unei comedii originale, **Dansul mainuteilor** de Eugenia Busuiceanu.

Vasilescu”, unde pregătește premiera unei comedii originale, **Dansul mainuteilor** de Eugenia Busuiceanu.

ÎN SĂPTĂMÎNA CE VINE...

„Iadul și pasărea”

● JOI 4 mai, ora 20, în sala „Studio” a Teatrului Național, are loc premiera piesei **Iadul și pasărea** de Ion Gheorghe, în regia lui Alexandru Fișii și scenografia lui Mihail Toțan, spectacolul are în distribuție pe artiștii eminenți Irina Băchescu-Sîrbănuș și Geo Barton, precum și pe Ilina Tomoroveanu, Rodica Mandache, George Motici și O. V. Iuliu Moldovan. După rolul său ne-a vorbit Ilina Tomoroveanu:

— Piesa lui Ion Gheorghe mi s-a părut foarte interesantă din punct de vedere al faptului că este o creație deosebită, „totală”, post pe care nu a lipsit mult să fie „definitivă”. Este vorba de o umbră profesională de la țară, care trece prin niște transformări dramatice, devenind actriță, vedetă de film. Evoluția ei este contrapunctată de evoluția altor două personaje umane diferite: Ioghidnicu „romantic” (interpretat de Ovidiu Moldovan), și actorul-vedetă ce o fascinează, o face să dorească să fie ca el (interpret, George Motici). Conflictul nu are o rezolvare propriu-zisă. Eroina va rămîni un mediu în care nu își găsește locul, renunțare din care se degajă o profundă sănătate morală.

I. B.

Olga Tudorache

Gilda Marinescu

Victor Rebengiuc

Mircea Albulescu

Amza Pellea

Marii actori ai zilei de azi

EXISTĂ formulări precise și percutante, care au în asemenea măsură darul de a „fixa” o realitate în conștiința publică, încît nu mai sesizăm momentul cînd ați realizată respectivă cit și expresia ei trec în echilibru instabil și sînt înlocuite. Spunem, acum cîțiva ani: teatrul nostru are o constelație de maeștri care-i conferă un gir de autenticitate nobilă (faceam apelul cu tandrețe și cu îngrijorare, pierzînd mereu cite un nume: Maria Filotti, Lucia Sturdza-Bulandra, Jules Cazaban, George Vraca, Ștefan Ciobotărașu, Vasiliu Birlic) și o strălucită generație tînă, reprezentînd un extraordinar element de dinamism și de înnoire; dar li lipsește actorii maturi, în plină putere creatoare, actorii capabili să dea teatrului forță și stabilitate. Lipsa continuității firești între generații s-a făcut simțită mai bine de o deceniu, chiar dacă rolurile au fost „acoperite” convenabil, cu ajutorul talentului sau al experienței profesionale. Timpul, însă, și-a împlinit lucrarea pe nesimțite, modificînd substanțial realitatea launtrică a teatrului românesc. Ar fi păcat să nu băgăm de seamă: din fostele promoții de aur de acum 10—15 ani s-au ales — lăsdî la o parte în primul rînd vedetele, atît cele de-o zi cit și cele de-o viață — cîteva foarte mari actori. Sînt actori al zilei de azi, care n-ar fi putut trăi și crea la fel în altă epocă, marcați de un anume „spirit al timpului”, foarte aproape de noi. Nu știu de ce, poate că sîntem cu un minut prea devreme, dar ei nu se află încă la ora gloriei, ci se mișcă în conul de umbră al celor ce au găsit spontan și succesul ușor; deocamdată, meritele le sînt cu polite recunoscute, fără ca cineva să remarce profunda schimbare pe care o introduc într-un domeniu în care schimbările sînt mai degrabă frecvente decît profunde: arta interpretării. Nu talentul ca atare îl distinge actorii talentați avem poate talentul, care transformă talentul înus, din podoabă și dar, în trăsătură esențială a personalității și în menire.

„Radiografia” citorva creații va lămurii mai bine ce vreau să spun

CINE l-a urmărit pe Victor Rebengiuc în stagiunea trecută a prins una dintre acele clipe unice în care făgăduințele și tentațiile diverse ale unei naturi artistice excepțional înzestrate (aveam tot felul de dovezi: Arthur din **Tanzer** de Mirozek, Brutus din **Iulius Caesar**, Apostol Bologa din **Pădurea spînzuraților**, Stanley Kovalsky din **Tramvaiul numit dorință**) se cristalizează brusc, devenind personalitate creatoare. Juca un personaj din dramaturgia contemporană, dintre cele care n-au încă o bogată biografie de teatru, un „dur” apărut din seismele unui sol ce n-a apucat să se liniștească, ridicat prin puterea propriei sale ambiții și vrednicii, dar cu destule pete negre în suflet și pe conștiință. Rolul lăsa loc explorărilor; Victor Rebengiuc a făcut din el o revelație, fiindcă, spargîndu-se plauzibil meșugurului teatral, se atîngea treaptă de descoperiri, prin arta actorului, a unui adevăr viu, încă nerostit. Personajul lui Victor Rebengiuc era un mare vinovat, crima virtuală era deja instalată în conștiința sa — dar actorul scotea la lumină întreaga încălecată dramatică a acestui destin, plasîndu-l la punctul de intersecție al tuturor presiunilor și tensiunilor timpului său. Aveam în față un bărbat tînăr și energic, cu umeri tari, cu o poziție socială solidă, dar simțeam povara nevăzută girbovind acesti umeri, otrava friclii de a pierde terenul cucerit difuzîndu-l-se în singe. Duritatea se contopea cu amărăciunea, cu o mare singurătate, cu sechelele unei tinereți aprige, fiecare scrupul unei compensa o umilită, o spaimă, o renunțare, o lasitate. Actorul nu explicita nimic, așezase totul într-un „fragil echilibru”, păștea o rară măsură în intonațiile ironice, în surcările, chiar și în mărturisiri — dar sinceritatea sa era totală și zguduitoare, dezvăluind

adevărul fundamental al personajului și totodată caracterul său exponențial. Am văzut plasa și în alte interpretări, toate valoroase, deplasîndu-se centrul de greutate de la un personaj la altul, în limitele harului actoricesc normal; numai Victor Rebengiuc pune problema în alți termeni, ai unei experiențe existențiale contemporane adine revelatoare, descriind dimensiuni tragice ale acestui tip de alienare.

PE cu totul alte coordonate, un șoc similar au produs, în filmul **Puterea și adevărul**, Mircea Albulescu și Amza Pellea. Dialogau, de-a lungul întregului film, două moduri de a crede, două moduri de a exista, deopotrivă de pure și încălcătoare, distîndu-se, odată cu adevărul, convingerile, adăzindu-lea fiecarei privitor. Toată lumea știe, teoretic, în ce mod poate acționa magnetismul personal al unui leader, ce importanță uriașă au calitățile sale omenești; rareori am văzut însă, pas cu pas, cum se transformă ele în forță materială, cum fluxul de energie emanat de la un conducător poate pune în mișcare masele, poate disloca structurile, poate dezlănțui chiar cataclisme. Eroul lui Mircea Albulescu e grandios și catastrofal, pălîmas, vanitos, impulsiv, și de o neașteptată naivitate. Pentru un astfel de leu naiv, tentația despotismului e o epancă perfectă, în care va intra cu același elan absolut cu care știuse să cîștige bătaii. Amza Pellea îi opune o prezență făcută și înordată ca un arc. Nimic din farmecul pe care îl-și știe atît de bine nu transpare în acest ins sobru, echilibrat, ce-și susține cauza servîndu-se exclusiv de puterea rațiunii și-și caută dreptatea în argumente. Actorul a știut să descopere resursele umane pe care se întemeiază o astfel de intranșabilitate spectaculoasă, a reunit puterea gândirii logice cu suflul sentimentului revoluționar, într-o perspectivă de o simplitate emoționantă. Față de asemenea probleme actorul nu poate invoca nici o soluție de rutină, nu poate apela la rezulțita profesională preexistentă; el trebuie să-și creeze propriul său adevăr și să-l

insufletească. Mircea Albulescu și Amza Pellea au făcut, amîndoi, un act de ireversibilă dăruire; banala propozițiune „nu ne-am putea inchipui aceste personaje altfel decît au fost ele create de acești actori” maschează de fapt un transfer de materie vie.

Ceea ce nu înseamnă că actorul este înălțat de rol printr-un cordon ombilical. Adevărul e în el, luminînd personajul dinăuntru. Nu știu cînd și mai ales cum se înfăptuiește acest mister al creației, care-i smulge pe aleși din rîndurile profesioniștilor cu talent, făcînd din ei purtători de sens. Cu Olga Tudorache s-a întimplat, cred, pe vremea cînd și-a apropiat personajul Vîtoriei Lipan, eroina **Baltagului**; ceva a erupt în filia ei, a transformat-o, descătășîndu-i simțirea profundă, și de-atunci, de cite ori a-tinse vreo strună, o pune în vibrație cu rezonanțe ample și tulburătoare. Actrița însăși s-a descoperit ca personaj dramatic și a simțit nevoia să se exprime; așa se explică prezența ei în „Nocturnele” de la „Tandărică”; interpretarea gândurilor și sentimentelor poezilor comunisti (în **Declarația patetică**) și cercetarea vechilor bijurite de artă folclorică (în **Cu cit cînt, atîta sînt**) se nasc din aceeași trăire intensă, zăbucimată, sinceră pînă la durere.

Rareori ne dăm seama că interpretul, obligat să se ascundă în spatele personajului, să schimbe măști, să se facă de nerecunoscut, se străduiește în același timp să dea chip și glas, prin intermediar, propriilor sale convingeri, pasiuni, obsesii. L-am lăsat pe George Constantin la urmă, toamii fiindcă pînă nu de mult exultase, era citat în mod aproape didactic, ori de cite ori venea vorba de contribuția decisivă a piesei românești la definierea Actorului. O coincidență de distribuție, punîndu-l pe interpret de cîteva ori în contact cu aceeași temă, sugerează că problema se pune și invers: actorul George Constantin are o afinitate specială față de tema raportului dintre putere și dreptate, are ceva de spus în această chestiune, de aceea rolurile ce-l solicită în acest sens trezesc în el trăiri acute, și forța ieșită din comun pe care o posedă se descarcă atunci în accente de o neînfrînată violență. Ideea lui se construiește încet, din ipostaze deosebite: Sînești din **Jocul iețelor**, procu-

torul din **Reconstituirea**, Judecătoria de instrucție din **Crima și pedeapsă**, înaltul Personaj din **Omul care...**, pentru a culmina, recent, la Televiziune, cu terribilul comisar Kolomițev din **Cei din urmă**. Aceste creații, aflate la antilumină de pînă una de cealaltă, nu în comun puterea de a ne țintui într-o stranie înfiorare, fiindcă simțim patima cu care actorul se aruncă în vîltoarea acestui joc de forte, omenescu lui înțelegere față de ispitele și primejdiile lor, avertismentul pe care ni-l adresează: abuzul, ticăloșia, nasc neliniște, senzația că pămîntul se clatină sub picioare.

NU MI pot permite aci un catalog al marilor actori ai zilei de azi. Mă opresc înainte de a scrie numele Leopoldinei Bălănușă, al Ginei Patrîchi, al Gidelei Marinescu, al Margaretei Pogonat, al lui Octavian Cotescu, al lui Ion Marinescu, al lui Petre Gheorghiu... Trebuie să pun punct, fiindcă oricum n-am garanția că i-aș cita pe toți, și mai ales fiindcă maturitatea artistică nu e, strict, o chestiune de generație; foarte repede vin din urmă, din vîrsta lor, Ion Caramitru, Valeria Seciu, arzînd să-și aducă pe scenă adevărul lor — adevărul nostru. Știînd că nu-i putem măsura, nici descrie, pentru că fiecare e o lume, ne întrebăm totuși ce-i unește, ca dinastie actuală de mari actori. Răspunsul mi se pare că începe cu aceea că ei nu-și clădesc creația pe expresie. Înaintași își cultivau mai presus de toate vocea, își cizelau gestul, clădeau o carieră pe farmecul inimitabil al timbrului, pe eleganța și distincția tinutei, pe știința de a rosti o frază astfel încît fiecare sunet să picure în auz. Contemporanii noștri — n-o spun spre laudă — sînt mai degrabă neglijenți în acest domeniu, vorbele li se precipită cîteodată confuz, mișcările sînt adesea greoaie, imbecile, molate. Așa puțin sînt așezate de obicei în creațiile sale, pașionen lor e alta: investigația vie a realității, „descifrarea” lumii nu însă într-o perspectivă calmă, de martor al existenței, ci primînd-o în toată filia, într-un soi de explozie launtrică de pe urma căreia rezultă un realism dens, concentrat, reprezentînd, față de vechiul teatru psihologizant și com-

portamental, un fel de „ridicare la putere”. Artă acestor actori seamănă din ce în ce mai puțin cu arta muzicianului interpret, care are de executat o partitură dată, și devine descoperire. Cota de creativitate pe care o aduc în exercitarea profesiei lor e incomparabil mai mare, și, ca atare, întreaga lor ființă e, altfel decît se obișnuia, implicată în rol; simțul de observație, inteligența, spiritul de sinteză, opiniile proprii și judecățile de valoare, personalitatea morală, integrate într-o formulă unică. Creația actorului dobîndește astfel un alt statut, ea nu mai pune în circulație copii strălucitoare, ci veritabile originale vii, care exprima deopotrivă gîndirea și suflului ei, cu le-a scris” și al celui ce le-a înprumînd, filia sa, concretă.

Dacă judecăm stau așa, acest transfer de substanță vie are loc în dublu sens: creația dramatică însăși se vitalizează și se îmbogățește în contact cu această uriașă bogăție umană, în măsura în care știe s-o accepte și s-o folosească drept sursă de inspirație; în vreme ce actorii absorb și fructifică tot ceea ce pot să le ofere diferite personaje cu care se înfinesc. Însă mi se pare că, în ultima vreme, raportul nu e echilibrat, că dramaturgia „dă” prea puțin — sau „cere” prea puțin, prea rar — partenerului său de creație. Un actor care a făcut saltul în aceste zone este un motor sub presiune, avînd nevoie de un combustibil rar și prețios, el se „hrănește” cu roluri. Noi ne lășăm actorii cam flămînzi și pierdem unora, pentru teatru și film, lungi perioade în care, după o splendidă izbucnire a vitalității, îi condamnă la „moarte aparentă”. Nu înțelegem să pun această delicată problemă de inspirație și talent în termeni brutali de rentabilitate și eficiență; dar, păstrînd proporțiile, nu e mai puțin vorba de irosire. Actorii sînt primii care o simt, ca pe o întorțită stare de stagnare. Rețin îngrijorarea declarată de Mircea Albulescu într-un interviu din seria celor prilejuite de marșul său succes, în film, ca pe un semn de firească luciditate: „Și acum? Ce voi juca? Și cînd?”

Marii actori ai zilei de azi sînt șansa noastră de a ne exprima.

Ileana Popovici

Teatrul de Comedie la Budapesta

ÎN cercurile profesionaliste de teatru — scrie cotidianul „Esti Hirlap” după spectacolele Teatrului de Comedie — se vorbește de la o vreme încoace de nivelul înalt al teatrelor bucurăstene. Și într-adevăr, cei ce-și tin privera trează, regizori, actori și critici (cei ce nu poartă, dintr-un snobism provincial, ochelari de cal și nu sînt interesați de fenomenul teatral doar atunci cînd el vine de la Londra, New York, Milano sau Paris, ci și atunci cînd el vine de la Moscova, Varșovia sau București), reintorcîndu-se acasă, după o călătorie de studii sau după un simplu voiaj turistic, povestesc tuturor despre excelențele spectacole românești, despre actorii și regizorii români de talie internațională.

După spectatorii din Leningrad, Moscova, Paris, Berlin, Bonn, Praga, Varșovia, Belgrad, Veneția, Viena, Helsinki și Sofia — continuă ziarul, referîndu-se la turneele anterioare ale Teatrului de Comedie — în sfîrșit și spectatorii budapeșteni s-au putut convinge că aceste cuvinte de laudă nu sînt simple zvorniri, ci dimpotrivă.”

Întreaga presă din Budapesta elogiază „jocul omogen și subtil al ac-

tu ansamblu”, după cum se exprimă Nagy Iudith în revista „Film, Színhaz Muzsika”, subliniînd că actorii Teatrului de Comedie „au confirmat, cu această ocazie, faima lor și faptul că teatrul lor se numără printre primele teatre din Europa”.

„Cele trei spectacole prezentate de trupa română pe scena de la Vigszínház — arată la rîndul său Palyi András în ziarul „Magyar Hirlap” — ne-au prezentat nu numai imaginea concretă a unui ansamblu deosebit de interesant, ci și aceea a unui reprezentant valoros al regiei contemporane. S-a discutat mult — și la noi — despre modalitățile de înscenare prevăzute de teatrul brechtian. Am avut și noi parte de spectacole reușite. Și cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că cei din București ne-au oferit un exemplu strălucit de interpretare a lui Brecht, pe care ar fi cazul să-l studiem cu deosebită atenție. (...) Cea mai de preț, cea mai sinceră laudă pe care o putem aduce ansamblului, regizorului și scenografului, este aceea de a fi găsit cel mai potrivit stil pentru interpretarea lui Brecht. Ne-

trădîndu-l pe Brecht, spectacolul a fost totuși profund românesc.”

Pe marginea spectacolului **Croitorii cei mari din Vahalia**, ziarul „Nepszabadsag” subliniază că „actorii realizează un joc de ansamblu pe care îl dorim de atîta timp și la noi”.

„Regizorul Lucian Giurhescu, cunoscut pe plan internațional, nu e limitat de concană în intențiile sale — scrie același ziar — în continuare. Regia este fără cusur. Totul este la locul său, subliniînd ideile principale.”

Prin montarea piesei **Cher Antoine** — scrie Zsuzsán István în „Esti Hirlap” — „Lucian Giurhescu a demonstrat că știe să pună în scenă magistral și comedia franceză de dialog. Teatrul de Comedie din București ne-a adus solia unei culturi teatrale viguroase, colorate, și mai ales profund contemporane, întîrîndu-ne credința noastră asupra necesității de a viziona cit mai des asemenea spectacole de ansamblu care au menirea de a lărgi orizontul cunoașterii noastre.”

„Decorurile lui Dan Nemțeanu — scrie „Magyar Hirlap” — au fost construite cu deosebită grijă, subliniînd atmosfera diferită din cele trei

piese prezentate la Budapesta de actorii români.”

„Cele trei serii de teatru românesc — conchide „Magyar Nemzet” — ne-au dezvăluit fațetele diverse ale acestui excepțional ansamblu, bogatul său bagaj artistic, jocul său sferic, în rezumat, mărturiile de necontestat ale unui teatru ce se situează printre cele mai importante companii de astăzi.”

Îar „Nepszabadsag” scria în concluzia cronicii sale la **Dispariția lui Galy Gay**: „Teatrul de Comedie s-a prezentat ca un continuator al marilor maeștri ai artei teatrale, media actoricească situîndu-se la un nivel foarte înalt. La finele unui sezon teatral oboșit, ne gîndim cu plăcere, vorbind de actorii români, la o trăire teatrală excepțională, la un spectacol ce va dăinui mult timp în amintirea noastră. Nivelul cultural al spectacolelor, disciplina și ritmurile adecvate pot fi învățate doar cu scrupul și muncă. E ceea ce demonstrează ansamblul Teatrului de Comedie.”

S. B.